సంచలనం కలిగించే రాజకీయ పక్ష పత్రిక
తప్పక చదవండి

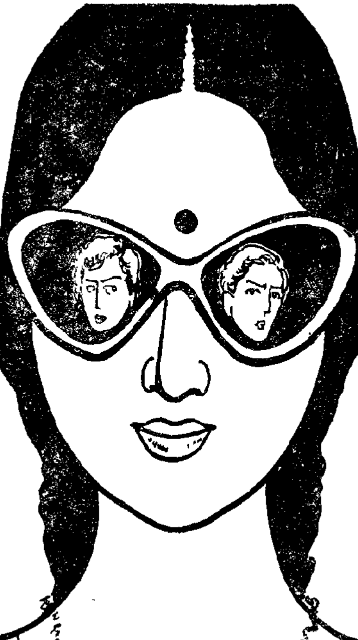

సారీ వెల్తా మై ఫ్రెండ్

చెళ్లారి సీతారాజేశ్వరరావు

ఆ విషయాన్ని ఎలా చెబుదామా అని అనంతయ్య రెండు రోజులనుంచి ఆలోచిస్తున్నాడు. చివరికి తర్జన భర్జన పడి ఎలాగో చెప్పేశాడు.

రవి నిశ్చల చిత్రంలా నిల్చుండి పోయాడు.

"ధరలు పడిపోవడంతో వ్యాపారం తలక్రిందులై పోయింది బాబూ అప్పులు పోను ఎకరం మిగులుతుందేమో! దాంతో సంసారమే పోషించనా...నీ చదువుకే ఖర్చు పెట్టనా? నీ చదువు మధ్యలో ఆగిపోవడం నాకు మాత్రం యిష్టమా చెప్పు! విధి నిర్ణయం అలాగుంది నువ్వేదో వుద్యోగం వెతుక్కుంటే నాకు కాస్త తెరిపిగా వుంటుంది" అనంతయ్య కొడుకు కేసి చూడకుండా పాఠంలా చెప్పాడు

వరండాలో శశి, మురళి గాలిపటాల కోసం దెబ్బలాడుకుంటున్నారు. కుటుంబ కష్టాలు పట్టించుకోని బంగారు కాలమది. కాని రవి ప్రాజుకు. ఈ సంవత్సరం

చదివితే యం.కాం. డిగ్రీ వస్తుంది. జీవితంలో స్థిరపడతాడు. తెలివిగల విద్యార్థిగా ఎంతో ఆశావంతమైన భవితవ్యం కోసం కలలు కంటున్న రవి కిది ఆశాభంగమే కలిగించింది.

ఒక వైపు తండ్రి కష్టానికి సానుభూతి వున్నా, మరోవైపు మధ్యలో చదువు ఆగిపోవడం గుండెల్ని నలిపి వేస్తోంది.

"ఫీరు యాభై పంపించండి చాలు... ట్యూషన్లు కుదుర్చుకుని ఎలాగో సర్దుకుంటాను. యూనివర్సిటీ ఫస్టు తెస్తానని ప్రొఫెసర్లందరికీ ఆశగా వుంది నాన్నా."

కొడుకు భవిష్యత్తు చెడగొట్టడం అనంతయ్యకి మాత్రం యిష్టమా? వ్యాపారం చితికిపోవడంతో ఆయన దెబ్బతిన్నాడు. అప్పులు తప్ప ఆదాయం కనిపించడంలేదు. రవి తెలివైనవాడని తెల్సు బుద్ధిమంతుడని తెల్సు. ఎదర ఎదర కొడుకు ప్రయోజకుడవుతాడని తెల్సు.అన్ని తెల్సినా డబ్బు అసమర్థుడ్ని చేస్తోంది.

తండ్రి మౌనంగా వుండటంతో రవికి ఆశ కల్గింది. "ఇప్పుడు చదువు మానేసినా వెంటనే ఏం వుద్యోగం దొరుకుతుంది నాన్నా .ఈ సంవత్సరం కష్టపడితే మంచి వుద్యోగం వస్తుంది.

"రోజూ ఓ యుగంలా గడుస్తోందిరా. ఇంకా తమ్ముడూ, చెల్లాయి వున్నారు. వాళ్ళని చూడాలి గదా! కాస్త పరిస్థితులను అర్థంచేసుకో" అనంతయ్య కఠినంగా అన్నాడు.

మహాలక్ష్మి వంట చేస్తున్నా...ఈ సంభాషణ వినిపిస్తూనే వుంది. మారిపోయిన పరిస్థితులవల్ల ఆమెకి వ్యధగానే వుంది. కూర పొయ్యిమీదనుంచి దింపి హాల్లోకి వచ్చి, "ఏ మాత్రం వీలున్నా మీ నాన్నగారు నీ చదువు ఆపుతారా బాబూ! అన్నీ అలా వచ్చాయి మరి... ఏం చేస్తాం చెప్పు." రవికి నచ్చచెప్పింది.

రవి ఓ నిర్ణయానికి రాలేకపోతున్నాడు మధ్యలో చదువు ఆపడం భరించలేనిదిగా వుంది.తండ్రి ప్రమేయం లేకుండా చదువుకోవడం ఎలాగాఅని ఆలోచిస్తున్నాడు. ఏ పద్ధతీ ధైర్యాన్ని యివ్వడంలేదు.

"కొండలరావుగారు తమ కంపెనీలో టెంపరరీగా నీకు వుద్యోగమిస్తానన్నారు. మూడు వందలు యిస్తారుట. నీ జీతంతో సంసారం గడిచిపోతే, నేను మళ్ళా లేవడానికి ప్రయత్నిస్తాను" అనంతయ్య భవిష్యత్తుని చర్చించసాగేడు.

"ఉద్యోగం చేసుకుంటూ చదువుకునే వాళ్లు ఎంతమంది లేరు? తెలివైనవాడు ఎందులోనైనా రాణిస్తాడు బాబూ."మహాలక్ష్మి లోపలి కెళుతూ అంది.

రవి శూన్యంగా చూడసాగాడు.

అనంతయ్య లాల్చీ వేసుకున్నాడు. చెప్పులు వేసుకుని "నేను కొండలరావు

అని బయటకి వెళ్ళాడు.

రవి మంచంమీద అచేతనంగా పడి వున్నాడు. చెదిరిపోయిన కల అశాంతి నిస్తుంది. సాహసమైన మంచి నిర్ణయం తీసుకోవాలని మరోవైపు జిగీష హెచ్చ రిస్తోంది.

అంతరంగంలో కామరాజుగారు కనిపించారు. కొండంత ధైర్యం కల్గింది. కాని అంతలోనే నిరాశ ముంచుకొచ్చింది విశాఖపట్నం చేరుకోవాలంటే కనీసం పాతిక రూపాయిలేనా వుండాలి. తన దగ్గర పాతిక పైసలుంది. అంతే...దీని కోసం తండ్రి నేమని అడుగుతాడు ?

పన్నెండున్నరకి ఎండలో అలసి పోయి అనంతయ్య వచ్చాడు. మహాలక్ష్మి యిద్దరికీ వడ్డించింది. రవి యాంత్రి కంగా కూర్చున్నాడు భోజనం ముందు.

"సాయంత్రం నిన్ను కనిపించ మన్నార్రా." అనంతయ్య చెప్పాడు.

"ఆ వుద్యోగం వద్దు నాకు!"

అనంతయ్యకు చిరాకు ఎక్కువైంది. "కలక్టరుద్యోగం వస్తుందనుకుంటు న్నావా ?"

మహాలక్ష్మి ఆవేదన పడింది. "ఈ పరిస్థితిలో మూడొందలు మనకి మూడు వేలతో సమానం నాయనా! మూర్ఖానికి పోక...మంచిది దొరికిన్నాడు మానే యచ్చుగా."

వుద్యోగంలో మాత్రం చేరను."

అనంతయ్య చిరాగ్గా చూశాడు మండి పడుతూ "మళ్ళీ మొదటి కొచ్చావు మాట. నా మాట వినకపోతే యిక నీ గురించి మాకు బాధ్యత వుండదు. ఎలా ఏడ్చినా సరే...మాకేం సంబంధం వుండదు. ఉన్నదంతా నీ కూడ్చిపెడితే ఆ పిల్ల వెధవల నేంచేయమంటావ్ ? ఆ మాత్రం వివేకంలేదా ?" చివాట్లు వేశాడు..

మహాలక్ష్మి భర్తకి సర్దిచెప్ప బోయింది.

"నువ్వు నోర్మూయ్." పెళ్ళాన్ని గద్దించాడు.

రవి పులుసు అన్నంలోనే చెయ్యి కడిగేసుకున్నాడు. మహాలక్ష్మి పిలుస్తున్నా వినలేదు. చొక్కా వేసుకుని రోడ్డు ఎక్కాడు. కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర బర్కిలీ సిగరెట్ వెలిగించి నిండుగా పొగ వదిలాడు.

మురళీధరం పంచాయితీ బోర్డునుంచి యింటికి వెళుతున్నాడు. కూడా నలుగు రైదుగురు రైతులున్నారు.

రోడ్డుమీద అడిగితే బాగుండదు. ఇంటికి వెళితే సరి చిన్ననాటి స్నేహి తుడు. మామని బట్టి హైస్కూలుతో చదువు ఆపి రాజకీయాల్లో దిగిపోయాడు. రెండు టరముల నించి అతడే సర్పంచ్. విశాఖ వెళ్ళడాని కేదైనా సాయం చేయక పోతాడా ? రవి నీడలా అనుసరించాడు.

మురళీధరం అరుగుపైద పసుపు ఆర బెడుతున్న పాలేరుతో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. రవికి అప్పుకి తిరిగే సన్నివేశం కొత్తది. అనుభవం లేనిది తడుముకుంటూ చివరి కెలాగయితే చెప్పేశాడు.

"అరె...ఒక్క నిముషం ముందర వచ్చి వుంటే అయిదు వందలయినా యిచ్చేవాడ్ని. ఇప్పుడే ఆచారిని పట్నం పంపేశాను."

రవి చిన్నగా నవ్వి రోడ్డెక్కాడు. మురళీధరం రాజకీయాలు నేర్చుకున్నాడు. తనలాంటి అనామకుడ్ని ఆదుకునే ఔదార్యం ఎందుకుంటుంది?

ఆకాశం మబ్బులతో నిండి వుంది. చినుకులు పడుతున్నాయి. రవి కంగారుగా కిరాణా కొట్టులోకి వెళ్ళాడు. మాణిక్యం పాత చందమామ చదువుకుంటోంది. 'రా రవి బాబూ' అంటూ గోనె పరచింది.

మాణిక్యానికి ముప్పయేళ్ళుంటాయి. నల్లగా వున్నా ఆకర్షణీయంగా వుంటుంది. రవి యస్సెల్సీ ప్యాసయ్యాక నాలుగు నెలలపాటు ఆ కొట్లో గుమస్తాగా పని చేశాడు. మాణిక్యం మొగుడు లేకపోయినా వ్యాపారం చేసెయ్యగలదు.

"ఇశాపట్నం ఎల్లలేదా?"

"వెళ్ళాలి. వెళ్లక్కర్లేదు."

మాణిక్యం నిండుగా నవ్వింది.

"అదేటి?"

"అవును మీ నాయన దెబ్బతినేశాడు. మంచోరికే కష్టాలు. మరేటి చేస్తావ్. చదువు మానేత్తావా?" బాధగా ప్రశ్నించింది.

"విశాఖపట్నం వెళ్ళి ప్రయత్నించాలి. ప్రొఫెసరుగారు సాయం చేస్తారని వుంది. అసలు వెళ్లడానికే డబ్బులేదు."

"నేనిస్తాను పట్టుకెళ్ళు."

"మాణిక్యం!" ఆమె మంచితనానికి నివ్వెరపోయాడు.

"ప్రయత్నించు. అదృష్టం కలిస్తే ఏం కావాలి?" గల్లాపెట్టి తీసి యాభై నోటు యిచ్చింది.

"పాతిక చాలు మాణిక్యం."

"వుంచవయ్యా...పట్నం మెలితే నాలుగురూపాయిలు దగ్గరుండాలి."

వాన పెద్దదయింది. ఉరుములు మెరుపులు. గాలి కూడ వీస్తోంది. చెట్లు లయబద్ధంగా వూగుతున్నాయి. మాణిక్యం గోనె పట్టాలు దింపింది జల్లు కొట్టకుండా! ఆ వాన రెండుగంటలసేపు అలా కురుస్తూనే వుంది.

మాణిక్యం టీ కాచి యిచ్చింది. రవి వచ్చేస్తూ అనేక విధాల కృతజ్ఞతలు తెలియపరిచాడు. నాల్గింటికి వాన పూర్తిగా వెలిసింది. ఎండకూడ వచ్చింది. నీరెండలో తడిసిన పల్లె వింతగా మెరుస్తోంది.

రవి బట్టలు సూట్‌కేస్‌లో సర్ధు

లేడు.మహాలక్ష్మి బియ్యం చెరుగుతోంది.

"విశాఖ వెళతున్నాను." అని మాత్రం చెప్పి రోడ్డెక్కాడు. ఇంకా నిలబడితే తల్లిం ప్రసంగం చేస్తుందోనని భయపడ్డాడు.

సెంటర్‌లోకి వచ్చాడు. ఆ రోజు బస్సు రాలేదని తెల్సింది. వర్షం కురిస్తే ఆ వూరి బస్సుకి సెలవు. ఎక్స్‌ప్రెస్ కోసం ఆరుమైళ్ళు వెళ్ళాలి. నలుగురు ప్రయాణికులతో కలిసి జట్కా ఎక్కాడు రవి.

మైలు దూరం వెళ్లేసరికి వాన. బండి బురదలో దిగిపోయింది. అంతా సమీపంలోవున్న పాకలో కూర్చున్నారు.

చీకటిపడేసరికి తుప్పరలోకి దిగింది. బండి ఎలాగో బయలుదేరింది. ఏడున్నరకి చేరుకుంది.

విశాఖ బస్సు యింకా రాలేదు. కాఫీ హోటల్లో టిఫిన్‌చేసి సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాడు. అప్పటికే చాలా దుకాణాలు వాన కారణంగా మూసివేశారు. కాఫీ హోటలు వరండాలో నలుగురైదుగురు ప్రయాణీకులు బాబాలగురించి గట్టిగా చర్చించుకుంటున్నారు.

అరగంట ఆలస్యంగా సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్ వచ్చింది. బస్సుదగ్గరికి ఆయిదారుగురు పరుగెత్తారు. బస్సు నిండుగా వుంది

"ఒకటే ఖాళీ. విశాఖయితేనే ఎక్కగానే బస్సు బయలుదేరింది. టికెట్ తీసుకుని చివరికి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. మనస్సు సుఖాలమీద లేదు. ప్రొఫెసర్ కామరాజుగారి మీద వుంది. తను మెరిట్ స్టూడెంట్‌నని ఆయనకి అభిమానమే. ఫస్టియర్‌లోనే తను ఆయన్ని ఆకర్షించాడు. తన యింట్లో వుండమని అన్నారు కూడాను. ఇప్పుడు తను అడిగితే ఏమంటారో ? కామరాజుగారు కాదంటే......

తొలి వెలుగు వచ్చేసరికి కామరాజుగారింటి దగ్గర వున్నాడు రవి. పని మనిషి ముగ్గులు పెడతోంది.

పరిచితమైన రవిని చూసి "అయ్యగారు లేరు బాబూ" అంది. రవి నిరాశ పడ్డాడు.

"కాంచన ?"

"అమ్మాయిగారింకా లెగలేదు... చూడండి మేడమీద."

రవి పైకి వెళ్ళాడు. వరుసగా నాలుగు గదులున్నాయి. చివరిగది తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి. రవి తోశాడు. ఫాను తిరుగుతోంది. కాంచన శాలువ కప్పుకుని గాఢనిద్రలో వుంది.

"కల్సుకునే వెళదాం ...."

వరండాలో రౌండ్ టేబిల్ చుట్టూ నాలుగు కుర్చీలున్నాయి. రవి అలసటగా కూర్చున్నాడు. నిద్ర పట్టేసింది.

వచ్చింది.

కాఫీతో కాంచన.

"గెస్టురూంలో పడుకోబోయారా ?" అంది కాఫీ త్రాగుతూ.

"అప్రయత్నంగా పట్టేసింది."

వాష్‌బేసిన్ దగ్గర ముఖం కడుక్కుని కాఫీ అందుకున్నాడు.

"కాలేజీ తెరిచి నాలుగురోజు లయింది. మీరు వచ్చారేమోనని విశ్వంని అడిగాను. కనబడలేదన్నాడు."

"నాన్నగారు లేరా ?"

"విజిటింగ్ ప్రొఫెసర్‌గా కెనడా వెళ్లారు."

"ష్" రవి నిట్టూర్పు విడిచాడు. దరిద్రుడు ఎక్కడికి వెళ్ళినా వడగళ్ల వానే. కామరాజుగారు ఆరు నెలలదాకా రారు.

"నాన్నగారితో పని వుందా ?" కాంచన అడిగింది ముందుకు జరిగి.

రవి చెప్పేశాడు.

"అరె...దీనికి మీరింత సంకోచ పడటమెందుకు ? నాన్నగారు లేక పోయినా మీకేం లోటు రాదు. ఇవాళే కాలేజిలో చేరండి."

"కాంచనగారూ !"

"కాని ఒక్క షరతు."

"ఏమిటో చెప్పండి."

"నాన్నగారు వచ్చేదాకా మీ రిక్కడే నాకు."

"అలా గేనండి" రవికి ఎగిరి గంతె య్యాలని వుంది. తను ఎంతో బాధ పడిన సమస్య దూదిపింజలా ఎగిరి పోయింది.

"ఇవాళే నాన్నగారికి వుత్తరం రాస్తాను. మీకు సాయపడగలిగినందుకు ఆయన చాలా సంతోషిస్తారు" అంది కాంచన లేస్తూ.

* * *

రవి సాయంత్రం యూనివర్సిటీ నుంచి రాగానే లైబ్రరీనుంచి తెచ్చు కున్న రిఫరెన్స్ పుస్తకం చదువు కుంటున్నాడు.

"రవీ......" అరుస్తూ కాంచన వచ్చింది.

రవి గదినుంచి బయటికి వచ్చి ఆమె చేతిలోనుంచి టీ కప్పు అందుకుని "మీరు తేవాలా...నేనే వచ్చేవాడ్నిగా." నొచ్చుకున్నాడు.

"మీకు భౌతిక అవసరాలు గుర్తుంట వని నేనే తెచ్చాను. సరస్వతి గర్ల్ ఫ్రెండులా కూడా వుంటోందే ?"

రవి సిగ్గుపడ్డాడు. ఇరవై నాలుగు గంటలూ అతడికి పుస్తకాలే లోకం. అవకాశం కలిసివచ్చినందుకు పూర్తిగా వినియోగించుకోవాలని అతడి పట్టుదల.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)